

POVJEROVA ABRAHAM

2. nedjelja korizme, C

Pripovijeda se kako su gledatelji u cirkusu oduševljeno pljeskali hodaču po užetu. I dok se spremao da s ručnim kolicima prijeđe isti put, zapitao je jednoga koji je najviše pljeskao, vjeruje li da on, hodač, to doista može učiniti. Čovjek je rekao kako u to uopće ne sumnja. Međutim, kad ga je hodač pozvao da sjedne u ta kolica, čovjek se nije složio. Očito: jedna je stvar vjerovati riječima, a nešto je posve drugo vjerovati svojim opredjeljenjem.

I tu onda dolazi Abraham - nezaobilazan lik u našem naviještanju. Prisjetimo se. Abraham, starac, pozvan od Boga, napušta svoje prebivalište, svoju domovinu i svoj narod i odlazi u nepoznato, u zemlju koju mu Bog pokazuje. Iako je već star, a bez potomstva, Bog obećava njemu i njegovoj ženi da će od njih proisteći velik narod. Tako u današnjem čitanju čujemo velebno obećanje: „*Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj, ako ih možeš prebrojiti... Toliko će biti tvoje potomstvo.*“ Pismo nas izvješćuje kako je najveća Abrahamova odlika u tome što je bez ikakva pridržaja vjerovao Bogu. I da će imati potomstvo, i da će posjedovati zemlju. Nije sumnjao u Božju providnost ni onda kada je mislio da treba žrtvovati vlastitog sina. Veli zato Pismo: „*U nadi protiv svake nade povjerova Abraham i uračuna mu se u pravednost.*“

Rekli bismo da se na tome sve temelji. Sa svoje strane Bog čini sve. On nas je stvorio, on nas je spasio i spašava nas, on nam je pripremio vječni život u svome kraljevstvu, on nas je učinio svojom djecom, dionicima božanske naravi Isusa Krista, on nam poklanja sve u Kristu, jer nam više od svoga Sina i nije mogao ništa drugo darovati. Bog nas čini „bogovima“, kako svjedoči i Stari i Novi zavjet. A mi? Mi trebamo samo u to povjerovati. Tako jednostavno. Zatvoriš oči i ponavljaš: „Vjerujem, vjerujem, vjerujem...“?

Bit će očito kako nije dovoljno govoriti „Vjerujem, vjerujem!“ Povjerovati Bogu znači upustiti se u svetu avanturu. Upravo su to činili velikani vjere. Zar je, po ljudsku govoreći, Petar, kakav je već bio, bio pogodan za apostola? A bivši carinik Matej? A častohlepljivi Ivan i Jakov? A progonitelj Pavao? Pa ipak, Bog ih poziva i oni se odazivlju. Vjeruju Bogu da mogu nešto od njih učiniti. Vjeruju da je Bog veći od njihove slabosti, da Bog nadilazi njihove grijehe, da ih Bog svojom snagom čini temeljima Crkve. Jednako su tako i drugi sveci primjer kako Bog čini velike stvari u običnim, malim ljudima. Nije li lakomisleni Franjo postao čudesni primjer evanđeoske jednostavnosti? Nije li Ignacije, obuzet ispraznim junaštvima, postao mudri borac za Božje kraljevstvo. U čemu je onda njihova veličina i zasluga? Zasluga je Božja, a njihova je veličina da su povjerovali i da su se prepustili Božjem vodstvu. To su oni koji su shvatili da se najbolje uči plivati plivajući.

Sve smo dublje u korizmi. To je poziv i za nas: da povjerujemo. Da povjerujemo da se možemo obratiti, da možemo postati Božji, da možemo u svjetlu evanđelja promijeniti svoj život. Korizma je za to izvrsna prilika. Tako će onda i naš Uskrs biti prepun prave, istinske radosti, „koju nam nitko oduzeti neće“.

Zvonko Pažin